

Poarta către "calea veșniciei"

Miercuri, 4 ianuarie 2006

Gili Cârstea

Singura cale pentru dreptate pe care o recunoaște inima firească este pedepsirea vinovaților cu moartea, după ce vinovații respectivi au fost mai întâi torturați pe măsura vinovăției lor. Aceasta este, în esență, poziția bisericii asupra dreptății lui Dumnezeu.

Omenirea întregă este însetată după dreptate, dar toți se uimesc cât de nedreaptă este aplicarea dreptății. Tot așa va fi și în împărăția luminii, tot la fel este administrată acolo dreptatea pe care toți o cerem cu disperare? Când vom ajunge în cer vom constata că la temelia sistemului juridic divin se află principiul „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”?

Se pare că orbirea de care suferă îngerul bisericii Laodicea provine din folosirea abuzivă a soluției „ochi pentru ochi” în explicarea dreptății lui Dumnezeu. Tatăl nostru ceresc este așezat în postura unui executor judecătoresc. Legea spune că pedeapsa pentru păcătoși este moartea, iar Dumnezeu trebuie să o aplice, dacă dorește să fie drept, așa cum pretinde și cum Îl dorim. Păi ce s-ar alege de frumosul nostru univers dacă Dumnezeu nu S-ar supune și El principiului „ochi pentru ochi”?

Este adevărat că Dumnezeu este drept și aplică corect dreptatea, dar nu după legea talionului, ci conform principiului „ceea ce semeni, aceea vei secera” aflat la temelia libertății de alegere.

Natura umană însă are adânc fixată în structura ei răzbunarea ca formă de exprimare a dreptății. Este posibil că David a reușit să pătrundă acest paradox: „O, Dumnezeule, de ai ucide pe cel rău! Depărtați-vă de la mine, oameni setoși de sânge! Ei vorbesc despre Tine în chip nelegiuit, Îți iau Numele ca să mintă, ei, vrăjmașii Tăi! Să nu urăsc eu, Doamne, pe cei ce Te urăsc, și să nu-mi fie scârbă de cei ce se ridică împotriva Ta? Da, îi urăsc cu o ură desăvârșită; îi privesc ca pe vrăjmași ai mei” (Ps 139:19-22).

Privind în sufletul lui, a descoperit acolo ură, sete de sânge și răzbunare contra vrăjmașilor lui Dumnezeu. El socotea că uciderea celor răi ar rezolva problema. Odată cu înlăturarea răilor ar veni fericirea celor buni. Tragedia este – și David nu pare să înțeleagă aceasta – că cei buni și cei răi sunt toți copiii Tatălui nostru ceresc, pe care El îi iubește fără discriminare, în ciuda alegerii lor distrugătoare. Pilda fiului risipitor susține din plin această afirmație.

Dragul nostru David își ia totuși o precauție de bun simț, fiind dispus să recunoască faptul că s-ar putea să fie complet greșit în această evaluare a dreptății. El continuă:

„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!” (Ps 139:23-24).

Ce fericire ar fi dacă îngerul bisericii Laodicea și-ar lua și el această precauție de bun simț! Ce plăcut ar fi pentru urechile universului să declare și el, alături de David, că n-ar fi exclus să se afle – cu privire la caracterul lui Dumnezeu – pe o cale rea. Cât de ușor ar putea fi el vindecat și dus „pe calea veșniciei” dacă ar fi dispus să asculte apelul sfâșietor al cerului că „puterea constrângătoare nu se află decât sub guvernarea lui Satana” (DA 759). Ce repede ar afla astfel biserica din gura lui că în planul de guvernare al lui Dumnezeu „nu se folosește forța brutală spre a forța conștiința” (COL 77). Cât de eficient ar fi lumea noastră zguduită din letargia aceasta mortală, dacă ar ajunge la urechile ei că „dragostea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate” (DA 22).

Dacă bunul prieten Natan ar fi venit la David cu asemenea raze prețioase de lumină despre caracterul și guvernarea divină, am fi avut astăzi sute de volume cu psalmi, căci el ar fi înțeles cât de departe este inima lui de „calea veșniciei,” și n-ar mai fi putut să doarmă de bucurie că a prins o rază prețioasă din slava lui Hristos.

Toate evenimentele din Scriptură au fost înregistrate pentru ca rămășița poporului lui Dumnezeu să înțeleagă că folosirea forței a produs totdeauna rebeli. Ele sunt pilde grăitoare despre cât de jos se poate ajunge atunci când ființele inteligente sunt supuse unei jurisdicții bazată pe forță și constrângere.

Da, Dumnezeu este drept. El nu Se va amesteca să constrângă pe cineva în exercitarea dreptului la liberă alegere. Nu va suci mâna la spate celor care aleg fărădelegea în locul neprihănirii. El va veghea, cu toată dreptatea, ca nimeni să nu încalce dreptul indivizilor de a se despărți de izvorul vieții, dacă așa doresc.

Luther a prins și el o asemenea rază prețioasă și a încercat să o pună în practică, atât cât a reușit și el: „Doar prin Cuvânt trebuie să răsturnăm ceea ce s-a ridicat prin violență. Nu voi face uz de forță împotriva bigoților și necredincioșilor... Nimeni nu trebuie constrâns. Libertatea este chiar esența credinței” (GC 189).

Superb!

Iar noi am putea adăuga, fără să greșim, că „libertatea este chiar esența credinței lui Isus,” acea credință pe care o vor avea sfinții ultimei generații.

Deocamdată, ultima generație este în confuzie, oscilând între „calea rea” a nimicirii păcătoșilor și „calea veșniciei,” cea a dragostei jertfitoare. Obsedată de propria siguranță, Laodicea nu poate pătrunde dincolo de perdea, unde importantă este bunăstarea celorlalți și nu propria mântuire.

Când vom fi capabili să spunem cu sinceritate, ca Pavel, „căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos” (Rom 9:3) pentru frații noștri care acum bâjbâie prin Babilon, abia atunci vom fi pregătiți pentru slava măreață a îngerului din Apocalips 18. Atunci vom avea o viziune corectă despre dreptatea unui Dumnezeu care este Tată, și va fi sănătos să ni se deschidă poarta către „calea veșniciei.”